

Binecuvântările creștine – Hamilton Smith

Chemarea lui Dumnezeu

2 Timotei 1,9; Romani 8,-28-29; Evrei 11,8

În Scriptură găsim foarte clar, că credincioșii în Domnul Isus Hristos au fost atât »mântuiți« cât și »chemăți«. Citim în 2 Timotei 1,9 despre Dumnezeu, că »El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă«. Însă în timp ce fiecare credincios adevărat știe ceva despre gloria mântuirii lui Dumnezeu, comparativ sunt puțini care intră în bucuria chemării.

Vai, este de temut că pentru mulți „chemarea” este numai o expresie, pe care o întâlnim ocazional în Scriptură, care nu are o însemnătate deosebită pentru inimă și de aceea are numai puțină putere asupra vieții. Și totuși, nimic nu va influența așa de mult intențiile unui creștin, felul lui de viață și caracterul legăturilor lui, cum face cunoașterea chemării lui Dumnezeu.

Noi trebuie să ne amintim că este o chemare adresată păcătoșilor, despre care citim în istoria grădinii Eden, când Dumnezeu *a chemat* pe om și i-a zis: »Unde ești?« (Geneza 3,9). Aici un păcătos a fost chemat să dea socoteală de păcatul lui. Există apoi chemarea importantă a slujitorului, ca atunci când Duhul Sfânt a spus: »Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat« (Faptele Apostolilor 13,2). Ambele chemări au locul lor în căile lui Dumnezeu, dar aici nu este vorba nici de chemarea păcătosului, și nici de chemarea slujitorului, ci de chemarea credinciosului. Această chemare minunată este partea comună a tuturor credincioșilor, oricât ar fi ei de îndărătnici să-i răspundă și să intre în frumusețea ei.

Chemarea lui Dumnezeu am primit-o prin Evanghelie, prin care am fost mântuiți (2 Timotei 1,9-10), cu toate că atunci noi probabil am avut numai o slabă înțelegere – dacă chiar am avut – că Dumnezeu ne-a chemat. În mod normal dorința noastră de început a fost salvarea de la judecata lui Dumnezeu și pe drept sufletele noastre au fost umplute cu mulțumire pentru această salvare mare. Noi am cunoscut numai puțin faptul că Dumnezeu avea în plan ceva mult mai mare decât numai mântuirea sufletelor noastre, că Dumnezeu avea un plan minunat pentru noi și că El ne-a chemat având în vedere realizarea acestui plan. Și totuși a fost așa, căci, în timp ce mântuirea lui Dumnezeu avea în vedere eliberarea noastră de judecată, chemarea lui Dumnezeu are în vedere împlinirea planului lui Dumnezeu. De aceea citim în Romani 8,28, că noi »suntem chemați după planul Său«.

Ce gând minunat! Dumnezeu are un plan pentru poporul Său, făcut înainte de întemeierea lumii, și ca să împlinească acest plan, El ne-a chemat. El ne-a mântuit, deoarece noi aveam nevoie de mântuire. El ne-a chemat, deoarece El voia să ne aibă. Astfel este privilegiul fiecărui credincios să spună: „Cu toate că Dumnezeu este așa de mare și eu sunt așa de mic, Dumnezeu a vrut totuși să mă aibă, și pentru că a vrut să mă aibă, El m-a chemat.”

Ne va ajuta să înțelegem înțelesul spiritual al chemării lui Dumnezeu, dacă ne vom gândi la istoria lui Avraam. El a fost primul credincios din Vechiul Testament, care a fost chemat de Dumnezeu. Au fost și alți bărbați ai credinței înainte de el. Abel a suferit în lume din cauza credinței. Enoch a umblat în lume prin credință. Noe a fost salvat prin credință dintr-o lume stricată. Dar până în zilele lui Avraam nu auzim despre nici un credincios, că *a fost chemat afară din lume*. Lumea avea o vechime de 1800 de ani, când Dumnezeu a chemat pe primul om, să iasă afară din ea. Un gând scurt ne va arăta motivul pentru aceasta. Până în zilele lui Avraam lucrurile nu erau maturizate pentru chemarea lui Dumnezeu, căci atunci când Dumnezeu cheamă pe un om să iasă afară din lume, atunci aceasta înseamnă că a sosit momentul în care lumea este evident o lume ajunsă la pierzare, și că Dumnezeu a terminat legăturile cu ea. S-ar putea totuși ca Dumnezeu să mai continue un timp să se ocupe cu ea, așa cum a făcut timp de secole și în căile lui Dumnezeu s-ar putea să mai aibă loc o lucrare mare cu ea, dar din clipa în care Dumnezeu

cheamă un om afară din lume, putem fii siguri că nu numai lumea a terminat-o cu Dumnezeu ci și Dumnezeu a terminat-o cu lumea.

În afară de aceasta chemarea lui Dumnezeu nu înseamnă numai că Dumnezeu a terminat-o cu lumea actuală rea, ci și că a sosit momentul în care Dumnezeu începe să reveleze credinței marea taină, că El are în vedere o altă lume, o lume în care totul corespunde Lui.

Așa a fost chemarea lui Avraam un început cu totul nou în căile lui Dumnezeu. Și noul principiu, după care Dumnezeu a început să lucreze cu 4000 de ani în urmă, este principiul după care Dumnezeu lucrează și astăzi, chiar dacă chemarea lui Dumnezeu a fost făcută cunoscut într-o plinătate mult mai mare abia cu venirea lui Hristos, cu moartea Sa și șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu.

Chemarea are două aspecte, ambele fiind prezentate foarte clar în istoria lui Avraam. Citim în Evrei 11,8 că el »a fost chemat să plece ...«, ceea ce se referă la lumea pe care el trebuia s-o lase în urma sa. Citim apoi, că el »a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire.« Aici este vorba de lumea în care el a fost chemat să intre. Și Ștefan se referă la cele două aspecte ale chemării lui Avraam, căci el vorbește despre faptul că Dumnezeu s zis lui Avraam: »Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.« (Faptele Apostolilor 7,3).

Lumea din care noi am fost chemați să ieșim

Capitolul zece și unsprezece al cărții Geneza descriu starea îngrozitoare a lumii din care Avraam a fost chemat să iese. Trei lucruri caracterizează această lume.

În primul rând era o lume răzvrătită, decăzută în idolatrie. Vedem aceasta din ultimele cuvinte ale lui Iosua în cartea Iosua 24,2. El le amintește că părinții lor, împreună cu Terah, tatăl lui Avraam, slujeau altor dumnezei. Slujirea la idoli exclude pe Dumnezeul adevărat, prin aceea că sunt create tablouri de-ale idolilor, care corespund părerilor rele ale omului. Însemna că omul s-a îndepărtat de Dumnezeu și că Dumnezeu era exclus din lumea omului.

În al doilea rând era o lume în care omul se glorifica pe sine însuși, căci ei spuneau: »Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume« (Geneza 11,4). Era o lume care nu numai că dezonora pe Dumnezeu, dar ea glorifica pe om.

În sfârșit, capitolul unsprezece se încheie cu întinericul morții. »Terah a murit în Haran«. Lumea, care exclude pe Dumnezeu și glorifică pe om, este o lume aflată sub autoritatea morții. Oamenii pot căpăta prestigiu mare, ca Nimrod, care era un viteaz pe pământ; ei pot clădi cetăți mari, ca Asur; ei pot încerca să construiască un turn, al cărui vârf să ajungă până la cer, ca oameni din Babel, însă în cele din urmă cel viteaz trebuie să se plece înaintea altuia și mai viteaz, cetatea se preface în praf, turnul ajunge o grămadă de dărâmături și moartea stăpânește peste toate.

O astfel de lume era aceea din care Avraam a fost chemat să iese. O lume din care Dumnezeu era exclus, în care omul era înălțat și peste care domnea moartea. Și așa cum era atunci lumea, așa este ea și astăzi. Lumea actuală rea își are începutul în zilele dinainte de potop. Apostolul Petru se referă la lumea dinainte de potop și o numește »lumea de atunci« (2 Petru 3,6). Această lume a pierit pentru totdeauna; dar el continuă imediat după aceea să vorbească despre cerurile și pământul de acum. Aici el se referă la lumea al cărei început este după potop. Și așa cum ea a început să excludă pe Dumnezeu, să înalțe pe om și să meargă în întâmpinarea morții, așa a continuat, și tot așa va sfârși într-o ultimă expansiune sălbatică de decădere de la Dumnezeu, a înălțării omului și pustiirea morții.

Este evident, că o lume de felul acesta nu se potrivește cu Dumnezeu. Cuvântul adresat atunci lui Avraam era: »Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău« (Geneza 12,1). Și cuvântul din zilele noastre este: »Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei« (2 Corinteni 6,17). Și cu privire la stricăciunea babiloniană din creștinătate, Cuvântul spune: »Ieșiți din mijlocul ei,

poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei» (Apocalipsa 18,4).

Acesta însă este numai un aspect al chemării lui Dumnezeu. Mai este unul, așa cum am văzut, mult mai minunat.

Lumea, în care am fost chemați să intrăm

Dacă istoria lui Avraam ne învață despre caracterul lumii omului, atunci ea dă totodată și indicații clare despre lumea lui Dumnezeu. Este bine să amintim, că Ștefan își începe vorbirea înaintea sinedriului iudaic cu o privire retrospectivă la istoria lui Avraam. El spune: »Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam« (Faptele Apostolilor 7,2). El nu vorbește despre Dumnezeul pământului, ci despre Dumnezeul slavei; aceasta înseamnă, despre Dumnezeul unei alte lumi – al unei lumi de slavă. Gândul mare al Scripturii cu privire la »slavă« este: Dumnezeu revelat. Dumnezeul slavei este Dumnezeul unui loc unde Dumnezeu este revelat pe deplin, corespunzător naturii și însușirilor Lui. Noi suntem înconjurați din toate părțile de o lume foarte rea, în care se vede răul inimii omenești, din care Dumnezeu este exclus, în care omul este glorificat și moartea stăpânește, și sentimentele noastre sunt așa de nesimțitoare prin contactul permanent cu o astfel de lume, că abia dacă putem recunoaște gloria nemărginită a unei lumi în care Dumnezeu este revelat pe deplin – unde totul vorbește de dragostea, gloria, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, locul bucuriei și odihnei desăvârșite, unde păcatul, suferința și moartea niciodată nu vor putea intra. O lume a gloriei ca aceea este exact opusul lumii actuale rele.

Însă nu numai că acea lume a fost adusă la lumină, ci planul lui Dumnezeu descoperit, că poporul Său va fi în această lume nouă a gloriei, căci atunci când Dumnezeul gloriei Se arată omului, atunci o face numai ca să poată avea pe om în gloria lui Dumnezeu. Și aceasta ne este prezentat foarte frumos în istoria lui Ștefan. Căci atunci când el începe să vorbească despre Dumnezeul slavei, care Se arată unui om, atunci el încheie cu mărturia despre un Om, care se vede în gloria lui Dumnezeu. El s-a uitat țintă spre cer și a văzut »slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.”« (Faptele Apostolilor 7,55.56). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă prin Ștefan o lume nouă a slavei, și un Om nou în această slavă, un Om, care trebuia să fie desăvârșit de potrivit pentru un astfel de loc, unde Dumnezeu este revelat pe deplin. Da, mult mai mult, apostolul Pavel ne spune, că aceia care sunt chemați potrivit planului lui Dumnezeu, au fost hotărâți mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Omului (Romani 8,28-29). În măsura în care aceste adevăruri pătrund în inima noastră cu toată mărima și măreția lor, noi vom începe să recunoaștem gloria copleșitoare a acestei chemări, care ne introduce într-o lume a gloriei, ca acolo să fim asemenea chipului Omului din glorie.

După ce am studiat caracterul chemării, atât sub aspectul lumii din care am fost chemați să ieșim, cât și al lumii în care am fost chemați să intrăm, ne putem pune întrebarea:

Ce influență are chemarea asupra poporului lui Dumnezeu astăzi?

În privința aceasta istoria lui Avraam ne dă din nou învățături bogate. Este evident, că chemarea lui Dumnezeu i-a schimbat total parcursul vieții. În afară de aceasta este tot așa de clar, că această schimbare a avut loc numai în măsura în care el a ascultat de această chemare. Chemarea lui Dumnezeu a fost un test al credinței pentru Avraam, exact așa cum este pentru fiecare credincios din timpul nostru. Întrebarea testului este: Are chemarea lui Dumnezeu în toată dimensiunea ei, măreția și gloria ei, stăpânire pe sentimentele noastre în așa fel, că ea le stăpânește pe toate? În cazul lui Avraam Dumnezeu a spus: »Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.« Aceasta era o probă grea pentru credința lui Avraam. A avut chemarea lui Dumnezeu o importanță și glorie așa de mare în ochii lui, că el în

ascultare de această chemare a putut să lase în urma lui țara, rudeniile sale și casa tatălui său? Știm, că în istoria lui Avraam a fost un timp în care el a fost reținut de casa tatălui său.

Avraam a fost literalmente chemat să părăsească țara în care s-a născut, pe neamurile sale și casa tatălui său. Pentru creștin această chemare nu are acest literalmente caracter, dar noi nu suntem cu mai puțin chemați să ne despărțim moral de țara, de neamurile și de casa tatălui. Și dacă suntem despărțiți moral, s-ar putea atunci să fim respinși de cercul politic, social și chiar familiar, așa cum a fost la omul orb din evanghelia după Ioan, capitoul 9. În orice caz în viața noastră va veni momentul în care trebuie să ne decidem ce trebuie să aibă prioritate, chemarea puternică a lui Dumnezeu sau pretențiile stăruitoare ale țării noastre, ale rudelor noastre, ale casei tatălui.

Dacă urmăm chemarea, aceasta va avea un efect întreit.

În primul rând vom deveni străini și călători pe acest pământ. Așa a fost și la Avraam și ai lui. Ei au ascultat de chemarea lui Dumnezeu, au văzut »de departe« perspectiva minunată în făgăduințele date lor, care vorbeau despre țara cerească și despre cetatea lui Dumnezeu, cu rezultatul, că ei au salutat făgăduințele, de care erau ferm convinși, »mărturisind că erau străini și călători pe pământ« (Evrei 11,13).

În al doilea rând, după ce am pornit pe drumul pelerinajului pe pământ, vom deveni martori ai lui Dumnezeu. Așa citim despre Avraam și ai săi, după ce au devenit străini și călători: »Cei care spun astfel de lucruri *arată clar* că sunt în căutarea unei patrii.« Omul, care în mărturie pentru Dumnezeu »arată clar«, prin aceasta dă răspuns la chemarea lui Dumnezeu.

În al treilea rând, după ce am urmat chemarea și am pornit pe drumul pelerinajului, și prin aceasta am dat o mărturie clară pentru Dumnezeu, primim binecuvântări proaspete pentru inima noastră și prin aceasta facem progrese spirituale în cunoaștere. Așa a fost la Avraam. El a primit mai multă lumină de la Dumnezeu abia după ce a dat ascultare chemării lui Dumnezeu. Dar după ce a ascultat de chemarea lui Dumnezeu, Dumnezeu i S-a arătat a doua oară și i-a dat mai multă lumină. El îi vorbește despre urmași și spune: »Toată țara aceasta o voi da seminței tale.« (Geneza 12,7).

Perspectiva copleșitoare a gloriei, care se revelează credinciosului în chemarea lui Dumnezeu, face ca gloriile trecătoare ale lumii acesteia să-și piardă valoarea și să apară tulburi. Și nu ne vine greu să le lăsăm în urma noastră, când le-am văzut odată în adevărata lor valoare. Și dacă chemarea lui Dumnezeu, »pentru puțin timp«, aduce probabil cu sine »întristări ușoare«, ce sunt acestea în comparație cu »mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă«, pe care avem voie s-o cunoaștem (2 Corinteni 4,17)?

Fie ca chemarea lui Dumnezeu să devină pentru fiecare din noi așa de reală, de sigură și de mare, ca noi, ca și Pavel, să putem spune: »uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus« (Filipeni 3,14).

Chemarea cerească

»Frați sfinți care aveți parte de chemarea cerească«, (textual: tovarăși ai chemării cerești) (Evrei 3,1).

Este de mare importanță să cunoaștem, că noi, ca unii care credem în Domnul Isus, am fost nu numai salvați de la judecată, ci totodată am fost chemați la cer – suntem »tovarăși ai chemării cerești«. Apostolul nu ne solicită, să avem parte de chemarea cerească; el spune că noi *suntem* părtași ai ei. Credinciosul este atât un om ceresc, cât și un om salvat (mântuit). Însă trebuie să recunoaștem rușinați, că comportarea noastră nu este totdeauna corespunzătoare unui om ceresc, tot așa cum ea nu este în armonie cu poziția noastră de oameni mântuiți.

Recunoaștem cu fericire, că mântuirea noastră nu este »prin fapte«, ci »prin har sunteți mântuiți, prin credință« (Efeseni 2,8-9). În același fel avem parte de chemarea cerească nu prin

faptele noastre, ci prin harul lui Dumnezeu. Așa citim: »El ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui« (2 Timotei 1,9). Umblarea noastră și căile noastre nu ne pot asigura nici mântuirea noastră, și nici nu ne pot face oameni cerești; dar faptul că noi suntem mântuiți și avem parte de chemarea cerească va avea o influență mare asupra umblării și căilor noastre.

Un gând obișnuit chiar și în creștinătatea evanghelică este, că Evanghelia ne eliberează de vina noastră și apoi ne face oameni mai buni și cetățeni mai buni pentru pământ, în împrejurări îmbunătățite și în cele din urmă, când vom muri, ne va duce în cer. Marele adevăr, că creștinismul ne scoate complet din lumea aceasta, ne dă un loc nou în cer și în felul acesta ne face străini și călători pe pământ, pare să nu mai fie prețuit așa de mult.

Să ne îndepărtăm de ceea ce vedem în creștinătate, ca să cunoaștem gândurile proprii lui Dumnezeu din Scriptură, și vom vedea ce face harul lui Dumnezeu.

- În primul rând, ne întâmpină în necazul nostru ca păcătoși și ne eliberează de vină și judecată.
- În al doilea rând, ne aduce sub o nouă putere, care îngrijește de noi și ne face să așteptăm venirea Aceluia care ne-a mântuit.
- În al treilea rând, ne leagă cu locul nostru nou din cer, așa că noi deja acum, cu toate că suntem încă pe pământ, suntem tovarăși ai chemării cerești.

Dacă mergem în evanghelia după Luca, este deosebit de instructiv să urmărim în fiecare întâmplare, cum ne-a vizitat din înălțime harul care este persoana lui Hristos, cum S-a plecat spre noi în adâncimea nevoilor noastre, ca să ne ridice la înălțimea din care harul a venit și astfel din păcătosul, care crede, să facă un tovarăș al chemării cerești.

1. Iertarea păcatelor (Luca 7,37-50)

În primul capitol al evangheliei, Zaharia spune așa de frumos în cântarea sa de laudă, că »ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime«. Cu venirea lui Isus a răsărit ziua nouă a harului peste lume. În capitolul patru vedem, cum Domnul deschide această zi a harului, când citează profeția lui Isaia, care a prorocit că Domnul va veni ca să vestească săracilor vestea bună și să vindece pe cei cu inima zdrobită. După aceea Domnul spune: »Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta, pe care ați auzit-o.« În capitolul șapte vedem cum acest har se pleacă spre o păcătoasă sărmană, degradată, și îi iartă păcatele. »O femeie păcătoasă din cetate« este în prezența Mântuitorului. Ea recunoaște că ea este în prezența Aceluia care îi cunoaște toate păcatele, și cu toate acestea o întâmpină cu har deplin. Rezultatul este, că inima ei este mai întâi zdrobită și apoi câștigată. Lacrimile ei vorbesc despre o inimă zdrobită și sărutările ei despre o inimă câștigată. Domnul leagă imediat inima ei zdrobită, spunând: »Iertate îți sunt păcatele. ... Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.« Aici, deci, găsim începutul tuturor binecuvântărilor noastre. Nouă nu ne-a fost iertat, pentru că am făcut ceva, ci pe baza a ceea ce El a făcut. Și noi știm, așa cum și femeia a știut atunci, că nouă ne-a fost iertat nu pentru că noi credem, nu de aceea ne-a fost iertat, ci pentru că Dumnezeu a spus. »Oricine crede este îndreptățit prin El« (Faptele Apostolilor 13,39). Aceasta este cu adevărat o binecuvântare minunată, dar în cazul femeii binecuvântarea nu depășește cadrul iertării păcatelor.

2. Purtat și îngrijit (Luca 10,33.35)

În această scenă frumoasă vedem o altă treaptă a binecuvântării, pe care ne-o aduce harul. Samariteanul milostiv leagă rănila omului muribund. Am putea spune, el primește iertarea păcatelor. Dar el primește și alte binecuvântări. După ce rănila au fost legate, samariteanul milostiv îl pune pe animalul lui și îl duce într-o casă de poposire și poartă grijă de el. Înainte de a

pleca, el spune că va reveni pentru el. Tot așa este și cu credincioșii. Noi nu vom fi lăsați singuri, după ce ni s-a iertat, oricât ar fi de bun drumul nostru propriu prin lumea aceasta. Noi suntem purtați prin puterea Aceluia care ne-a iertat; noi am fost duși într-o casă de poposire; am devenit străini în lumea aceasta, ni se poartă de grijă la fiecare pas, și Acela care ne-a binecuvântat și îngrijește de noi revine pentru noi. Dar în toate acestea, chiar dacă este un progres mare față de adevărul mântuirii, nu se vede nimic din cer.

3. Cerul deschis pentru noi (Luca 14,16-23)

În această scenă găsim un progres mare față de adevărul prezentat în Luca 10. Acolo suntem văzuți ca pelerini în lumea aceasta, pentru care se poartă grijă. Aici, în acest tablou frumos, vedem că noi suntem chemați într-un mediu total nou. Cina este servită în casă și invitația este: „*Veniți*”; robului i se spune »*adu aici*«; și mai târziu se spune: »*silește-i să intre*«. Ținta cea mare este, »să mi se umple casa«.

Prin aceasta Dumnezeu ne explică, că El Și-a deschis casa și dorința inimii Sale a arătat că El vrea să umple casa Sa cu păcătoși care au fost salvați prin har. Alungat din paradisul de pe pământ omul a devenit un pelerin fără patrie pe străzile și ulițele lumii acesteia, însă harul lui Dumnezeu se pleacă spre om în toată suferința lui, ca să-l aducă la căldura și bucuria casei Tatălui.

4. Păcătoșii sunt aduși acasă, în cer (Luca 15,4-6)

Aici avem un progres față de cel din Luca 14. Acolo vedem casa Tatălui deschisă și păcătoșii sunt invitați să vină. Aici vedem tabloul păcătosului pierdut, care este salvat și adus acasă. Vedem pe Păstorul cel bun, care caută oaia Lui pierdută. Dar de ce? Numai ca să salveze oaia? Cu siguranță El caută și găsește oaia; dar El face mai mult. El o ridică și o poartă pe umerii Lui. Dar este aceasta totul? Desigur El salvează oaia Sa, o poartă și o îngrijește; dar El face mai mult; El o aduce acasă; de aceea citim: »când se întoarce acasă«. Ce țință a avut Păstorul înaintea ochilor, atunci când a plecat în pustie? A vrut el numai să găsească oaia rătăcită și s-o ducă înapoi în turma de oi, de unde a fugit? O, nu! El a găsit-o, a ridicat-o și a dus-o și a *adus-o acasă*. Nimic altceva nu era mai potrivit pentru oaia Sa, decât *casa sa*.

Vedem apoi în istorisirea despre fiul pierdut, cum harul poate ajunge un păcătos în toată nenorocirea lui, în care l-a prăbușit păcatul în țara îndepărtată, ca să-l aducă în apropierea și bucuria deplină a casei tatălui.

În final vedem în cazul tâlharului din Luca 23,43 adevărata întâmplare a unui om care din adâncimea păcatului este adus la înălțimea paradisului. Primul cuvânt, pe care Domnul l-a spus acestui om a fost: »Astăzi vei fi cu mine în Paradis.« Noi ne-am fi gândit probabil, că primul cuvânt al Domnului ar fi fost: „Păcatele tale sunt iertate.” O, nu! Primul lucru, pe care Domnul l-a lăsat pe acest credincios să-l știe, a fost, că cerul este deschis pentru el, că el este făcut potrivit pentru cer și este chemat la cer – un tovarăș al chemării cerești. O astfel de eficacitate are moartea lui Hristos, că cel mai ordinar păcătos, care crede în El, poate fi în cer la Hristos.

De ce suntem noi tovarăși ai chemării cerești?

Aceste întâmplări ne arată în chip minunat, că harul din înălțime a coborât la noi, a rezolvat problema nevoilor noastre cele mai profunde și ne-a ridicat în înălțimea din care a venit harul, ca să fim la Hristos în cer. Însă aceste secțiuni ne arată mult mai mult; ele ne arată pentru ce noi am fost chemați la cer. Ne pune Dumnezeu înaintea Lui în cer numai pentru a ne face fericiți? Desigur noi vom fi fericiți, căci în prezența Sa este plinătate de bucurie. Dar dacă El ne aduce acolo, atunci o face nu numai pentru bucuria inimii noastre, ci pentru satisfacerea bucuriei proprii Lui inimi. Când păstorul a ridicat oaia, el a luat-o efectiv cu bucurie pe umerii lui; dar

bucuria lui nu a fost deplină, până nu a adus oaia acasă. Atunci el spune: »Bucurați-vă împreună cu mine.« Tot așa a fost la tată, dragostea sa și compasiunea sa și-au găsit expresia într-adevăr în afara casei; dar abia atunci când noi ajungem în casă auzim despre bucuria tatălui. Atunci citim: »Și au început să se înveselească.« Această istorisire minunată ne explică că în inima Tatălui este o astfel de dragoste, că El dorește cu adevărat să ne aibă la sine. De aceea El ne-a chemat la cer și ne-a făcut tovarăși ai chemării cerești.

Efectele practice ale chemării cerești (Evrei 11,13-16)

Ce rezultate practice, ne-am putea noi întreba, va avea asupra umblării noastre și asupra căilor noastre faptul că noi am înțeles cu inima marele adevăr de a fi tovarăși ai chemării cerești? Nu ne este prezentată practica, care ar trebui să rezulte din credința în acest mare adevăr, foarte viu în istoria lui Avraam, Isaac și Iacov, în epistola către Evrei 11,13-16?

În Avraam vedem un om, care »a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l primească de moștenire.« El avea făgăduința unei patrii »mai bună, adică una cerească«. Împreună cu Isaac și Iacov el a văzut prin credință »de departe« această țară cerească, și a salutat din inimă făgăduința acestei țări, cu rezultatul următor:

În primul rând ei au deveni străini, fără drept de cetățenie pe acest pământ. Ei au văzut pe Împărat în frumusețea Sa și țara, care este departe. Și legătura lor cu cetatea cerească a sfârșit pe pământ.

În al doilea rând, ca străini și călători au devenit și martori adevărați pentru Dumnezeu în lumea aceasta, căci citim: »Cei care spun astfel de lucruri *arată clar*.« Era nu numai ceea ce ei spuneau cu buzele lor, ci toată viața lor era un discurs adresat lumii din jurul lor.

În al treilea rând, ca martori adevărați, care au arătat clar, ei au scăpat de cursele dușmanului, care a încercat să-i readucă înapoi în lume, oferindu-le posibilități de reîntoarcere.

În al patrulea rând, Dumnezeu nu Se rușinează să Se numească Dumnezeu acelora care își ocupă locul ca străini și călători, care arată clar, că ei caută o patrie și resping orice posibilitate de reîntoarcere în lume.

Ce exemplu minunat avem în acești oameni ai credinței din Vechiul Testament! Într-un mod mult mai direct ni s-a revelat chemarea cerească când a venit Hristos, ca să ne spună despre lucruri cerești. Hristos a murit ca să ne câștige cerul și să ne facă potriviți pentru cer. Noi am fost chemați pentru cer și să fim tovarăși ai chemării cerești. Dar să ne verificăm inimile, întrebându-ne dacă *am primit* din toată inima chemarea cerească. Am mărturisit noi în vorbirea noastră, în căile noastre și în umblarea noastră, că suntem străini și fără drept de cetățenie pe pământ? Am *arătat noi* ca martori *clar*, că noi căutăm o patrie și că speranța noastră este pentru o altă lume? Am respins noi *orice posibilitate* de a ne reîntoarce în lumea actuală?

Dacă privim în creștinătate, nu putem decât să constatăm că o mare parte din creștinătatea mărturisitoare a neglijat să intre în chemarea cerească a creștinismului. Dar care este situația cu adevăratul popor al lui Dumnezeu în mijlocul simplilor mărturisitori? Și care este situația cu noi înșine? Care este adevărul cu privire la fiecare în parte din noi, personal? Nu trebuie noi toți să ne verificăm inimile și să ne întrebăm: Am primit noi chemarea cerească și am trăit în concordanță cu ea așa fel că la sfârșit Dumnezeu poate spune și despre noi, ce putea spune despre patriarhi:

»de aceea nu Se rușinează să se numească Dumnezeul lor«?

Speranța minunată

Este un sentiment foarte clar în poporul lui Dumnezeu, că sfârșitul timpului de har este foarte aproape. Putem spune cu cuvintele profetului: »Căci ziua scade și umbrele de seară se lungesc« (Ieremia 6,4). Pentru creștin putem adăuga împreună cu cuvintele apostolului: »Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua.« (Romani 13,12)

Chiar și oamenii lumii au un sentiment vag, că o oarecare criză mare se pregătește. Ei nu știu ce natură va avea ea și cum ea îi poate întâmpina. Ca și creștini cu Biblia în mână, cu Hristos în inimă și cu Duhul Sfânt ca și Călăuzitor noi nu am fost lăsați în întuneric. Noi știm, că Hristos va reveni, și că venirea Sa este foarte apropiată. Cunoaștem într-o oarecare măsură profunzimea necazului lumii acesteia nenorocite, și știm că toate eforturile omului de a înlătura acest necaz vor fi zadarnice. Împărați și dictatori, parlamente și corporații vor putea probabil să aline pentru un timp într-o oarecare măsură nevoile regionale, dar nu vor putea să înlătore mizeria generală a unei lumi aflate în păcate și moarte. Nici conferințe, nici prelegeri, nici convenții și nici înțelegeri nu vor elimina suferințele iudeilor, guvernările nereușite ale păgânilor sau stricăciunea creștinătății.

Este numai Unul, care poate pune capăt răului, sfârșește suferința pământului, aduce la tăcere suspinul creației, păstrează așa cum se cuvine slava lui Dumnezeu și poate aduce binecuvântare mondială pentru om. Ori că se recunoaște sau nu, ceea ce au nevoie iudeii, națiunile și Adunarea este venirea lui Hristos.

Starea poporului mărturisitor al lui Dumnezeu în aceste ultime momente ale timpului din urmă ar putea să influențeze serios inimile noastre și să ne facă să ne smerim în praf. Ea este simbolizată deja de starea care domina în poporul lui Dumnezeu în ultimele zile ale Vechiului Testament, căci istoria are însușirea ciudată de a se repeta. În timpul acela decăderea lui Israel era deplină: mica rămășiță întoarsă din captivitate a eșuat total. Dar în mijlocul totalei stricăciuni, care domnea acolo, au fost unele inimi evlavioase care se temeau de Domnul, gândeau la Numele Lui și deseori discutau unii cu alții. În mod deosebit au fost caracterizați de un lucru – ei așteptau venirea lui Hristos. Ei nu așteptau îmbunătățirea lumii, ei nu gândeau să îmbunătățească lucrurile în Israel, nu își arogau dreptul de a fi cineva, ci așteptau Soarele neprihănirii cu vindecare în aripile lui. Singura lor speranță era venirea lui Hristos. Ei înșiși erau slabi, înapoia lor era eșec, în jurul lor era stricăciune, dar înaintea lor se întindea slava, care urma să fie introdusă prin venirea lui Hristos.

Situația lor corespunde în multe domenii situației poporului lui Dumnezeu de astăzi. Iudeii au răstignit pe Mesia al lor și au fost împrăștiați pe pământ; națiunile au eșuat așa de mult în guvernarea lor, că civilizația este scurt înainte de a se cufunda într-un vârtej de plăceri și brutalitate; Adunarea a eșuat total în responsabilitatea ei ca mărturie pentru Hristos; și aceia care în mijlocul ruinei au încercat să corespundă gândurilor lui Dumnezeu sunt în decădere. Eșecul omului este absolut și nu mai poate fi îndreptat. Însă singura noastră speranță rămâne revenirea lui Hristos; și cu tot eșecul dinapoia noastră și din jurul nostru, gloria este înaintea noastră.

Deci dacă venirea lui Hristos este speranța minunată, care ne este prezentată spre îmbărbătarea și mângâierea noastră în zilele de ruină, vom face bine dacă cercetăm Scripturile, nu ca să încercăm zadarnic să stabilim o dată a revenirii lui Hristos, sau să satisfacem curiozitatea noastră carnală cu privire la viitor, ci cu dorința de a avea o simpatie proaspăt trezită pentru Acela care va veni.

Vrem mai întâi să privim locuri din Scriptură care justifică faptul minunat, că Domnul Isus va veni, ca să guverneze în glorie și că, atunci când El va veni, sfinții Săi vor veni împreună cu El. După aceea vom vedea locuri din Scriptură, care arată cum vor fi aduși sfinții la Hristos, pentru ca apoi să vină împreună cu El.

În ultima epistolă din Noul Testament suntem conduși de Iuda în prima carte a Bibliei, ca să învățăm că lumea în mai puțin de 700 de ani de la crearea omului a devenit deja rebelă. În zilele lui Enoh lumea se apropia de marea catastrofă a potopului. Nu era nici o speranță de restaurare a unei lumi răzvrătite. Însă în contextul venirii judecății avem prima prorocie mare a venirii lui Hristos. Enoh a spus: »Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi.« (Iuda 14) Lumea merge în întâmpinarea judecății, însă sfinții sunt păziți ca să vină împreună cu Hristos în slavă.

În prorocul Zaharia, care a prorocit în zilele de decădere ale lui Israel la sfârșitul istoriei Vechiului Testament, vedem că el nu vedea nici o speranță pentru restaurarea poporului. Însă cu

privire la o altă catastrofă mare, credincioșilor le este prezentată din nou speranța venirii lui Hristos. Prorocul spune: »Și atunci va veni Domnul, Dumnezeu meu, și toți sfinții împreună cu El« (Zaharia 14,5). Lumea merge din nou în întâmpinarea judecății, dar credincioșii sunt păziți, ca să vină împreună cu Hristos.

Acum ar trebui să ascultăm mărturia apostolului Ioan în cartea Apocalipsa 19,11-16. Spusele lui profetice constituie încheierea mărturiei Noului Testament. În timp ce Ioan vorbește, el are înaintea ochilor o altă catastrofă mare în istoria lumii – decăderea totală a națiunilor și a creștinismului. Ca în zilele lui Enoh înainte de sfârșitul lumii vechi și ca în zilele lui Zaharia înaintea sfârșitului Vechiului Testament, învățăm astăzi în zilele sfârșitului lumii actuale, că nu mai este nici o speranță, cu excepția aceleia a venirii lui Hristos, și că atunci când »cerurile vor fi deschise« și va ieși »Împăratul împăraților«, împreună cu El vor veni »oștirile de război, care sunt în cer«. Învățăm deci din nou, că și lumea actuală merge în întâmpinarea judecății, în timp ce sfinții sunt păziți, ca să vină împreună cu Hristos.

Pentru oricine, care se supune Cuvântului lui Dumnezeu, aceste locuri din Scriptură dovedesc – și altele, pe care am putea să le cităm – foarte clar, că Domnul Isus va veni pentru a doua oară pe pământ în putere și slavă, și sfinții Săi vor veni atunci împreună cu El. Dar dacă ne gândim, că de la începutul istoriei și până astăzi generații de credincioși au părăsit pământul acesta, și trupurile lor au fost puse în mormânt, și că în timpul de față milioane de credincioși trăiesc pe pământ, în timp ce Hristos este în cer, atunci se pune automat întrebarea, cum va fi posibil ca credincioșii să însoțească pe Hristos, atunci când El va reveni?

Această întrebare importantă trebuie să fi venit foarte devreme în istoria Adunării, pentru ca noi prin apostolul Pavel să primim un răspuns inspirat. Prima sa scrisoare adresată credincioșilor din Tesalonic a fost scrisă ca să ne dea răspunsul. În primul capitol al acestei scrisori ni se spune, că acești credincioși din Tesalonic »s-au întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său ... care ne scapă de mânia viitoare« (1 Tesaloniceni 1,9-10). Când Hristos Se va arăta a doua oară, atunci o va face în mânie și judecată a națiunilor care L-au lepădat. Dar poporul Său, care a suferit prigoane în Numele Său, va fi salvat pe deplin de la această judecată. Acești credincioși din Tesalonic au fost întăriți în prigoanele, prin care au trecut, prin perspectiva la un răspuns minunat la toate suferințele lor la arătarea lui Hristos, când ei vor avea parte cu El la gloriile Împărăției.

Această nădejde nu le va fi înșelată. Însă când timpul a trecut și venirea lui Hristos încă nu a avut loc, unii dintre ei au adormit. De aceea îi apăsa gândul că frații și surorile, care au plecat acasă, probabil nu vor avea parte de gloriile și guvernarea lui Hristos, pe care le vor savura la arătarea lui Hristos credincioșii care vor fi în viață. Probabil întrebarea lor nu se referea la binecuvântările lor veșnice sau la savurarea binecuvântărilor cerești ale casei Tatălui, ci se temeau că aceia nu vor avea parte de gloriile Împărăției. Apostolul răspunde la această întrebare în capitolul patru al scrisorii. El liniștește inimile lor mai întâi cu privire la credincioșii care au fost luați deja din mijlocul lor. El nu dorește ca noi »să fim în necunoștință despre cei care au adormit« (1 Tesaloniceni 4,13).

Acești credincioși erau în necunoștință și din cauza aceasta erau întristați. Apostolul dorește să înlătore necunoștința lor și să șteargă lacrimile lor. Și felul în care el face aceasta, este singurul drum eficient, ca să alunge norii întunecați și să pună capăt întristării. El le prezintă pe Hristos. El ne amintește că Hristos a murit și a înviat, și că moartea și învierea Lui sunt marele model pentru cei adormiți. Învierea lui Hristos a avut loc în ascuns, și tot așa va fi și la învierea credincioșilor adormiți. Așa cum noi credem în una, putem crede și pe cealaltă. Nevăzuți de lume, ei vor învia, pentru ca Dumnezeu să-i aducă împreună cu Isus (1 Tesaloniceni 4,14).

Rămâne întrebarea, cum vor fi aduși acești credincioși înviați și credincioșii aflați în viață, la Domnul, pentru ca ei să poată veni împreună cu El. La această întrebare apostolul răspunde prin versetele intercalate, versetul 15 până la versetul 18. Apostolul accentuează importanța acestei secțiuni, prin aceea că el ne amintește în mod deosebit, că el ne vorbește »prin Cuvântul Domnului«. Știm că toate scrisorile lui erau inspirate, dar sunt adevăruri, care sunt așa de

importante, că el le prevede cu o aducere aminte de revelarea deosebită, prin care el vorbește. Adevărul despre Evanghelie, adevărul despre taina lui Hristos, despre masa Domnului și, în această secțiune, adevărul despre răpirea credincioșilor sunt toate inițializate în acest fel (Galateni 1,12; Efeseni 3,3; 1 Corinteni 11,23; 1 Tesaloniceni 4,15).

Probabil acesta este singurul loc, care ne descrie direct, cum vom fi noi luați, ca să fim la Domnul. Sunt însă alte două locuri, la care vrem să ne referim pentru o mai bună înțelegere, înainte de a studia această secțiune.

În primul rând este 1 Corinteni 15,51-53. Marea temă a acestui capitol este învierea. Venirea Domnului nu este nicidecum amintită, și totuși știm din 1 Tesaloniceni 4, că evenimentele, despre care vorbesc aceste versete, vor avea loc la venirea Sa. Apostolul spune: »Iată, vă spun o taină«, și apoi vorbește despre taina, că într-adevăr noi nu toți vom adormi, dar toți vom fi transformați. Că noi vom veni cu Domnul, nu era nici o taină, căci deja Enoh și prorocii au vorbit despre acest eveniment mare, așa cum am văzut. Dar nici un proroc nu a arătat vreodată, că unii din credincioși nu vor trebui să treacă prin moarte. Aceasta era cu adevărat o taină, păstrată pentru timpurile Noului Testament. Însă chiar dacă nu toți vor trece prin moarte, totuși toți vor fi transformați. Credincioșii adormiți »vor învia nesupuși putrezirii« și trupurile muritoare ale celor vii »vor îmbrăca neputrezirea«. Mai mult nu vorbește această secțiune. Dacă am avea numai acest loc, nu am ști nici ce chip vom avea și nici ce se va întâmpla cu noi după transformare. Este deci numai primul pas al marelui eveniment, care ne conduce să fim la Hristos: »toți vom fi schimbați«.

Locul al doilea este în Filipeni 3,20-21. Acolo citim, că noi »așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă.« Acest loc aruncă mai departe lumină asupra acestui eveniment important. Scrisoarea către credincioșii din Corint ne-a explicat, că noi vom fi transformați. Această secțiune ne arată, că noi vom fi transformați în chipul lui Hristos. Noi vom fi ca El nu numai moral, ci noi vom avea și trupuri, care se aseamănă cu trupul Său de slavă. În lumina acestei descoperiri, ne întrebăm pe drept: Ce scop are acest har minunat? De ce trupurile josnice ale unor astfel de sărmani păcătoși, cum suntem noi, vor fi făcute asemenea trupului Său de slavă? O, noi cunoaștem răspunsul. Noi vom fi ca El, ca să fim pentru totdeauna martori ai valorii Persoanei Sale și a eficacității lucrării Sale. Gândește-te la sărmanul tâlhar de pe cruce, gândește-te la fariseul mândru, care Îl ura pe Hristos, la Saul din Tars, și apoi privește în gândire spre cer, unde în zilele care vor veni noi vom vedea pe acești oameni ca sfinți glorificați. Nu va fi aceasta o mărturie despre eficacitatea lucrării lui Hristos, care înlătură orice urmă de păcat și face capabili pe acești oameni, să fie transformați în chipul lui Hristos. Și ce este valabil pentru acești oameni, este valabil pentru toți sfinții în acea scenă incomensurabilă a slavei. Când vom apărea având chipul Lui, aceasta va fi potrivit cu bogățiile harului Său și spre lauda slavei harului Său.

Învățăm astfel din scrisoare adresată credincioșilor din Filipi, că noi, atunci când vom fi schimbați, vom fi schimbați în chipul lui Hristos, însă această secțiune nu spune nimic despre ce se va întâmpla atunci cu noi. Pentru acest următor pas trebuie să ne reîntoarcem la capitolul patru a primei scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic. Acolo citim în versetul 16, că Domnul Însuși va coborî din cer. Avem deci aici înștiințarea frumoasă, confidențială, că Domnul revine pentru noi. Vorbirea este foarte clară. Nu se spune numai, că Domnul va coborî, ci că Domnul *Însuși* va coborî. Aceasta corespunde cuvintelor Domnului adresate ucenicilor Săi: »Voi veni și vă voi lua la Mine Însumi«. El nu va fi însoțit de marea ceată a îngerilor sfinți ai Săi, așa cum va fi la venirea Sa pe pământ. El va veni singur, ca să întâmpine pe sfinții Săi, așa cum Isaac, în modelul frumos, a ieșit singur seara, ca să întâmpine mireasa sa, atunci când ea a venit la el după călătoria prin pustie.

Să mai observăm, că El nu va coborî pe pământ, așa cum va fi la arătarea Lui ca să guverneze, când picioarele Lui vor sta din nou pe Muntele Măslinilor. Se spune într-adevăr că El va coborî, dar este vorba despre o coborâre din cer și nu despre o coborâre pe pământ.

În afară de aceasta ni se spune, că în momentul venirii Sale va fi dată o chemare întreită: un strigăt de strângere laolaltă, glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu. Din 1 Corinteni 15 știm, că trâmbița lui Dumnezeu va trezi la viață pe credincioșii adormiți. Glasul arhanghelului nu condiționează prezența arhanghelului sau că arhanghelul vorbește, așa cum probabil s-ar putea presupune din traducerea noastră. Traducerea corectă este: »cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu.« Substantivele arhanghel și trâmbiță nu sunt însoțite de articol. Ele caracterizează exclusiv glasul Domnului. El vorbește în felul acesta, cu glas de arhanghel, și probabil glasul acesta este glasul care transformă pe sfinții aflați în viață, așa după cum trâmbița lui Dumnezeu înviază morții. Cu glas poruncitor El va strânge apoi ambele grupe și le va chema la Sine.

După ce El a strâns pe toți sfinții Săi, noi vom fi răpiți împreună. Ce cunoaștere minunată, că în acest moment fericit, care este așa de aproape, toate lucrurile, care au despărțit pe sfinți, vor dispărea, și sciziunile umilitoare, care au despăcat Adunarea și au împrăștiat poporul lui Dumnezeu, vor fi înlăturate pentru totdeauna. La sfârșit poporul Său, după cum se pare, va fi pentru un moment scurt împreună exact pe scena unde a eșuat. Căci noi nu vom fi răpiți în grupe mici de credincioși, așa cum probabil astăzi greșit se învață, căci Cuvântul spune, că noi cei vii, care rămânem »vom fi răpiți împreună«.

În continuare învățăm, că întâlnirea va avea loc în văzduh. Și apoi urmează concluzia minunată: »Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul«. Este Domnul, Cel care ne va aduna împreună, și este Domnul, Cel care ne va ține împreună, ca niciodată să nu mai fim despărțiți unii de alții și de Domnul. »Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte«, spune apostolul.

Aceasta este deci taina venirii Sale, răpirea în ascuns a credincioșilor, pe care El îi va lua de pe pământ, ca să întâmpine pe Hristos în văzduh, pentru ca ei să poată după aceea să fie la El, când El se va arăta.

Și totuși acest loc din Scriptură nu descrie mai mult de întâlnirea în văzduh. El tace cu privire la ceea ce va avea loc după această întâlnire minunată. În primele trei versete din evanghelia după Ioan capitolul 14 găsim pasul următor pe drumul nostru spre slava Împărăției. Aici Domnul ne explică, că El S-a dus să ne pregătească un locaș în casa Tatălui, și că El, când va reveni, ne va lua la Sine. Această întâlnire va avea loc în văzduh, așa cum am văzut în 1 Tesaloniceni 4. Și după ce El ne-a luat la Sine, El ne va introduce în casa Tatălui, »pentru ca«, așa cum exprimă El așa de frumos, »acolo unde sunt Eu să fiți și voi«. El ne călăuzește pe drumul vieții, pe care El însuși a mers, și spre plinătatea bucuriei și plăcerii permanente în casa Tatălui.

Ultima etapă pe drumul spre slavă va fi, că Hristos vine ca să domnească. La prima Lui venire El a venit în umilință și în împrejurări de slăbiciune. La a doua Sa venire se vor deschide cerurile, și El va apărea ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Îngerii Lui puternici Îl vor însoți, oștirile de război din cer Îl vor urma și se va împlini prorocia lui Enoh: »Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi.«

Acestea sunt etapele pe drumul nostru spre slavă. Mai întâi întâlnirea cu Domnul în văzduh; după aceea intrarea în bucuria casei Tatălui; și în final venirea împreună cu Hristos, ca să avem parte de Împărăția Sa și de domnia Sa.

Aceasta este nădejdea minunată, care stă înaintea noastră: bucuria prezenței Domnului, plinătatea casei Tatălui și slava Împărăției veșnice.

Vrem să mai adăugăm, că în afară de aceasta va fi starea veșnică, cu un cer nou și un pământ nou, unde Dumnezeu va fi totul în toți.

Dacă avem înaintea ochilor, că pe noi ne așteaptă aceste slăvi care vor veni, ar trebui să spunem cu adevărat: »Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu« (2 Petru 3,11.12).

Plăcerea Domnului

»Totuși DOMNULUI I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță, Își va lungi zilele și plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui« (Isaia 53,10)

Trei adevăruri mari se întâlnesc în cuvintele prorocului Isaia amintite mai sus. Mai întâi se arată, că Dumnezeu are plăcerea Lui. În al doilea rând ni se spune, că plăcerea Domnului va prospera. În al treilea rând învățăm, că plăcerea Domnului va prospera în mâna unei Persoane – în mâna Domnului Isus Hristos.

De la începutul istoriei mondiale Dumnezeu a avut plăcerea Lui, dar ea nu a prosperat în mâna omului. Au fost oameni mari, care în anumite situații au făcut fapte mari și în anumite activități au făcut voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea nu se poate spune, că plăcerea Domnului a prosperat pe parcursul timpului. Toate lucrurile au fost create spre buna plăcere a lui Dumnezeu, dar păcatul a stricat creația frumoasă. Prin Noe Dumnezeu instaurează guvernarea, ca să stăvilească răul lumii, dar imediat după aceea plăcerea lui Dumnezeu este dată la o parte, căci acela, care trebuia să domnească peste alții, nu a putut să se stăpânească pe sine. Este dată Legea, ca să reglementeze atitudinea omului față de Dumnezeu și față de semenii lui și ca să asigure omului binecuvântările pământeste, dar chiar de la început omul încalcă Legea cu vițelul de aur. Dumnezeu instaurează o ordine preoțească, ca să intervină înaintea Lui pentru omul vinovat; preoții eșuează imediat, prin aceea că au adus foc străin. Dumnezeu instaurează împărăția, și împărății seduc poporul la idolatrie. Dumnezeu trimite proroci, ca să cheme poporul la Sine, și poporul ucide cu pietre pe proroci. El dă guvernarea lumii în mâinile națiunilor, și ele folosesc puterea lor ca să se glorifice pe sine însuși. În cele din urmă Dumnezeu trimite pe Fiul Său, și împărății pământului și deținătorii puterii între iudei țin sfat împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. Ei pironesc în cuie pe cruce pe Mesia. Prin aceasta devine clar, că plăcerea Domnului nu a prosperat în mâinile omului. Cu toate acestea cuvintele prorocului păstrează toată puterea lor inspirată: plăcerea Domnului *va prospera*, dar în mâna *unui Om* – Hristos.

Dacă apoi ne îndreptăm privirea cu totul spre Hristos, vom vedea în primul rând că plăcerea lui Dumnezeu față de om este prezentată în perfecțiune absolută *în Hristos*; în al doilea rând vom învăța că plăcerea lui Dumnezeu este păstrată prin Hristos.

Plăcerea lui Dumnezeu prezentată în Hristos

Ca să vedem plăcerea lui Dumnezeu prezentată în Hristos, trebuie mai întâi să privim în urmă și să-L privim pe El, cum a fost în mijlocul lumii păcătoșilor. După aceea trebuie să privim țintă la Isus, cum este El acum în slava lui Dumnezeu.

Privind în urmă la căile Sale minunate prin lumea aceasta, vedem pe Domnul Isus ca Om între oameni, în care Dumnezeu Și-a găsit plăcerea. Îl auzim spunând, că El totdeauna a făcut ce-I este plăcut Lui (Ioan 8,29). Cine, dacă nu El, care în aceeași măsură este Dumnezeu și Om desăvârșit, putea să spună astfel de cuvinte în mijlocul unei lumi a păcatului? Alții ar putea spune: „Dorim să facem lucrurile care îi sunt plăcute lui Dumnezeu”. Dar numai Fiul a putut spune: »totdeauna fac ce-I este plăcut«. Cine spune așa trebuie să fie ori Fiul lui Dumnezeu ori un mincinos. Aceasta o înțeleg iudeii foarte bine. Dar vai, deoarece ei refuză să-L recunoască ca Persoană divină, ei sunt obligați să-L învinovățească ca mincinos, căci ei spun: »Ai drac«, și apoi iau pietre ca să-L omoare cu pietre.

Credința recunoaște cu bucurie slava Sa și vede în El »Cuvântul, devenit carne«, o »slavă ca a unicului Fiul din partea Tatălui«. Dacă urmărim urmele pașilor Lui aici pe pământ, vedem un Om care corespundea bunei plăceri a Domnului. Cineva a spus în privința aceasta: „Oamenii caută propria slavă. El a căutat numai slava Tatălui. Oamenii fac propria lor voie. Voia Tatălui a fost

singura Lui obligație ... Imaginați-vă pe Unul, care 33 de ani de existență pe pământ niciodată nu a făcut ceva, ca să Se slujească pe Sine, să Se cruțe pe Sine, să Se înalțe pe Sine, ci în fiecare moment al vieții Sale a fost și a făcut, a vorbit și a gândit și a simțit exact așa cum voia Dumnezeu.”

Deci dacă această persoană minunată putea spune: »totdeauna fac ce-I este plăcut«, atunci Tatăl a putut să confirme cu mare bucurie aceste cuvinte, căci după acești 30 de ani ai vieții Lui în Nazaret, cerurile s-au deschis deasupra Lui și S-a auzit glasul Tatălui: »Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea.«

Vedem astfel în sfârșit un Om pe pământ, la care totul este plăcut și care a fost pe deplin spre desfătarea lui Dumnezeu. În afară de aceasta vedem, când privim la Hristos în desăvârșirea Sa morală, vedem tot ce Dumnezeu Își dorește de la un om și o lipsă cât de mică la această desăvârșire nu ar împlini desfătarea lui Dumnezeu în acest om. De aceea este desfătarea lui Dumnezeu să aibă un număr mare de oameni, care – privit din punct de vedere moral – sunt *ca* Hristos.

Dar noi privim nu numai în urmă, ca să vedem desăvârșirea morală a lui Hristos, care strălucește în mijlocul oamenilor păcătoși și într-o lume de necaz și moarte, ci noi privim și în sus și vedem pe Isus încununat cu slavă și cinste într-un loc în care toate lacrimile sunt șterse, unde nu va mai fi moarte, întristare, țipăt și nici o durere, și noi privim împreună cu Ștefan în sus prin cerurile deschise și vedem slava lui Dumnezeu și pe Isus la dreapta lui Dumnezeu. Atunci înțelegem, că este desfătarea lui Dumnezeu să ne aibă *la Sine*.

Vedem deci, când privim la Isus, desfătarea lui Dumnezeu prezentată în El, vedem, că este plăcerea lui Dumnezeu, să aibă un număr mare de oameni la Sine, care au fost salvați de la pieirea și ruina acestei lumi decăzute, ca să fie ca Hristos în desăvârșirea Lui morală – și care trebuie să fie la Hristos, acolo unde este El, în patria luminii și a dragostei.

Desfătarea lui Dumnezeu rămâne prin Hristos

Vai, această prezentare minunată a desfătării lui Dumnezeu în Hristos a făcut clar adevărata stare a omului aflat sub puterea păcatului, a lui satan și a morții. Omul firesc dorește să fie lăsat în pace, ca să meargă pe drumul propriu, să facă propria lui voie și să-și satisfacă poftetele. În mod normal noi preferăm savurarea păcatului în locul desfătării lui Dumnezeu. Lumina prezenței lui Hristos a dovedit că oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, deoarece faptele lor erau rele. Lumina a fost prea strălucitoare pentru oamenii păcătoși și astfel ei au lepădat pe Hristos, L-au pironit în cuie pe cruce și au stins lumina.

Când privim la Hristos în toată desăvârșirea Sa morală – sfințenia Sa, dragostea Sa, harul Său, amabilitatea, răbdarea, blândețea și smerenia Sa – orice însușire a caracterului Său plăcut, orice cuvânt care ieșea din gura Lui, orice faptă și orice pas al drumului Său desăvârșit ne convinge că noi suntem exact contrariul Lui. Dar cum este posibil, că desfătarea lui Dumnezeu rămâne valabilă pentru noi, că El are un popor care – privit din punct de vedere moral – este identic cu Hristos și făcut potrivit de a fi la Hristos în slavă?

Este numai un răspuns la această întrebare mare. Desfătarea lui Dumnezeu față de om poate fi păstrată numai prin moartea Aceluia pe care se odihnește pe deplin desfătarea lui Dumnezeu. Aceasta a recunoscut-o și prorocul Isaia, când spune: »dar Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței.« Cineva a spus: „Aceluia, care nu are nici o plăcere de moartea păcatosului, I-a plăcut să lase să sufere pe Robul Lui Cel drept – desigur, nu pentru că El are plăcere să privească chinul morții, ci ca Mijloc pentru împlinirea planurilor Lui mari.” De aceea, imediat după ce jertfa mare a fost împlinită, desfătarea Domnului a început să propășească. Înainte ca Dumnezeu să poată spre desfătarea Sa să-Și câștige din lumea păcatului un popor asemenea lui Hristos, sfințenia lui Dumnezeu trebuia satisfăcută și păcatele noastre trebuiau îndepărtate. Această lucrare mare a fost făcută atunci când El Și-a dat sufletul ca jertfă pentru vină și când din pricina nelegiuirilor noastre a fost rănit. Vedem astfel în Noul Testament împlinirea prorociei

lui Isaia și citim că El »S-a jertfit fără pată lui Dumnezeu« ca să satisfacă sfințenia lui Dumnezeu. Și despre credincioși se spune că El »a fost dat din pricina greșelilor noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră.«

După ce prorocul a văzut mai dinainte această lucrare mare, el vorbește și despre rezultatul care va urma. El spune: »Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, va vedea o sămânță de urmași.« Pentru omul natural moartea ar distruge orice speranță cu privire la o sămânță de urmași, dar acest Om minunat câștigă prin moartea Sa o sămânță de urmași. Astfel auzim pe Domnul Însuși sunând: »Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă.« (Ioan 12,24). În felul acesta El Își câștigă sămânța de urmași – care constă dintr-o mulțime mare de răscumparați, strânși din toate națiunile. Ei vor cânta în final cântarea nouă: »Ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam.« (Apocalipsa 5,9).

Apoi citim: »Va trăi multe zile.« (textual: El Îi va lungi zilele.) Moartea, care sfârșește zilele omului decăzut, va fi unealta pentru lungirea zilelor acestui Om desăvârșit. Ce contradicție aparentă! Așa cum a spus cineva: „El a fost tăiat din țara celor vii, a fost îngropat și cu toate acestea va trăi și va avea multe zile.” Învierea este răspunsul minunat la această contradicție. Desfătarea lui Dumnezeu nu este ca omul să stea sub sentința morții, și nici ca el să vină la judecată pentru păcatele sale. Noi vedem pe Isus, dat la moarte din pricina fărădelegilor noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră, și noi Îl auzim spunând: »Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată, sunt viu în vecii vecilor și Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților.« Și psalmistul spune: »Îți cerea viața și i-ai dat-o: o viață lungă, în vecii vecilor« (Psalm 21,4). Vedem astfel desfătarea DOMNULUI nu numai în Hristos, ci și menținută prin Hristos.

De partea cealaltă a oricărei eșuări a omului vedem venind ziua, în care ca rezultat a toate ce este Hristos și ce a făcut El, marea mulțime a celor răscumparați vor fi ca Hristos și vor fi la Hristos. Atunci se vor împli pe deplin cuvintele prorocului, »Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit.« Ce zi de triumf va fi această zi, când în sfârșit tot poporul va fi adus acasă, când orice urmă a călătoriei prin pustie va aparține trecutului și ei vor fi prezentați glorificați lui Hristos, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfinți și fără defect. Atunci El Se va scula și va spune: »Sunt mulțumit«, și desfătarea DOMNULUI va fi deplină. Noi vom fi acolo »după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Cel Preaiubit« (Efeseni 1,5-6).

Aceasta este desfătarea veșnică a lui Dumnezeu pentru Hristos și poporul Său, care cu toată certitudinea va fi împlinită. În timpul intermediar, atâta timp cât noi suntem încă pe drumul spre glorie, Dumnezeu ne va da atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere (Filipeni 2,13). Este buna plăcere a lui Dumnezeu, că El dă deja acum poporului Său un răspuns cu privire la intențiile Lui cu ei. Este buna Sa plăcere, ca în primul rând să fie pusă deoparte carnea cu toate cântirile și îndoielile ei; în al doilea rând, ca Hristos să fie prezentat din punct de vedere moral în noi printr-o viață fără vină și curați și neîntinați; și în al treilea rând ca noi să fim o mărturie pentru Dumnezeu, prin aceea că noi luminăm ca lumini într-o lume întunecată, prezentând Cuvântul Vieții într-o lume a morții. Deci dacă aceasta este buna plăcere a lui Dumnezeu pentru credincioși, care sunt încă în lumea aceasta, atunci să ne rugăm împreună cu apostolul, ca să fim desăvârșiți »în orice lucrare bună, ca să facem voia Sa«, lucrând în noi »ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A lui să fie slava în vecii vecilor« (Evrei 13,21).